

[Før Dich.]

grader af typografisk understregning er der blevet uddelt næser til de grene af administrationen, som har overtrådt deres beføjelser. Derefter har folketinget år efter år godkendt de afgivne beretninger, og hvad så? The rest is silence — resten er tavshed. Formodentlig ud fra en betragtning om, at de påpegede overskridelser osv. trods alt er detailspørgsmål, og det er vel rigtigt.

Det forbløffende er efter min mening, at tinget ikke på et eller andet tidspunkt har mandet sig op til en drøftelse af, hvad konsekvenserne af de mange betænkelige betænkninger bør være, at man ikke har drøftet problemerne om ansvaret for det offentlige administration af lovgivningen eller om en højere grad af samordning og plan i den offentlige virksomhed.

Det er for mig væsentligt at understrege, at vel kan og bør overskridelser af f. eks. rammebevillingssystemet ikke tolereres, og vel bør de ansvarlige i hvert enkelt tilfælde drages til ansvar, men at der samtidig må påhvile tinget et afgørende og sidste ansvar for at træffe foranstaltninger af en sådan art, at Cæsars hustru, den offentlige administration, hverken kan mistænkes eller have muligheder for at komme til at optræde på en sådan måde, at en mistanke kan begrundes. Her synes jeg nok, at man med rette kan påstå, at folketinget har svigtet. Mine kolleger, ordførerne for de andre partier, har allerede påpeget en række eksempler på, hvorledes henstillinger er godkendt af det samlede ting, uden at dette har givet anledning til reaktioner. Et eksempel er I/S Datacentralen. Det forbløffende for mig er i og for sig ikke så meget, at dette sker, for der synes at være århundredgammel tradition for, at når næsen er uddelt, sker der ikke videre. Det forbløffende er snarere, at folketingets skiftende medlemmer og skiftende regeringer har fundet sig i det.

Et af de områder, som er gået igen år efter år, er statens bygge- og anlægsvirksomhed, hvor statsrevisorerne i skiftende vendinger har påpeget det nødvendige i, at der udvises større agtpågivenhed ved indgåelse og administration af kontrakter, og har udtalt deres betænkeligheder med hensyn til teknikerhonorarernes størrelse og efterlyst ansvarsfordelingen, når byggebudgetter får elephantiasis. Af samråd med økonomi- og

budgetministeren er det fremgået, at regeringen på forskellig vis har taget nogle af disse problemer op til drøftelse, og for et enkelt problems vedkommende, spørgsmålet om ordningen vedrørende de kongelige bygningsinspektørers rolle, er nedsat en arbejdsgruppe. Udvalget beklager i betænkningen, at det er så vanskeligt at placere ansvaret for det offentlige byggeri, og henstiller, at dette ansvar i fremtiden klargøres forud for byggeriets planlægning. For mig er det imidlertid et spørgsmål, om det overhovedet vil være muligt at nå de mål, man har sat sig i den henseende, hvis man ikke samtidig for alvor begynder at beskæftige sig med en samlet planlægning, rationalisering og administration af det offentlige bygge- og anlægsvirksomhed, og dette gælder ikke kun den økonomiske side af problemet, men i allerhøjeste grad også den tekniske, spørgsmålet om faste normer og standarder inden for den sektor. Her er det igen folketingets opgave at tage et initiativ.

Jeg skal ikke gå yderligere i detaljer, men kun sige, at jeg ville finde det frugtbart, om man i forbindelse med overvejelserne af hele dette problem som udgangspunkt bl. a. ville anvende den redegørelse, som er afgivet sidste år af arbejdsgruppen vedrørende centraladministrationens organisation.

Jeg vil gerne udtrykke tilfredshed med de oplysninger, som budget- og økonomiministeren gav til udvalget om det ønskelige i i højere grad at centralisere indgåelse af lønoverenskomster m. v. i økonomi- og budgetministeriet, lønnings- og pensionsdepartementet, med henblik på at sikre, at ensartede lønvilkår aftales. Men jeg vil gerne understrege, at dette må ske på en måde, så hensynet til de særlige forhold på den enkelte arbejdsplads ikke tilsidesættes til fordel for generelle overenskomster med hovedorganisationerne, som ofte vil mangle viden om disse særlige forhold.

Det har været den almindelige stemning i udvalget, at nu må der ske noget. Egentlig burde tingets godkendelse af udvalgets betænkning, som jeg i parentes sagt selvfølgelig må anbefale, nærmest opfattes som vedtagelse af en dagsorden, der pålægger regeringen og folketinget at gå i gang med arbejdet for at sikre, at plan og fornuft i den offentlige administration forhindrer den utryghed, som mange føler for, om deres